

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



ILLUSTRERADT

Utkommer hvarje Söndag

Pris för helt år 4 Rdr. B^{co}

Enkla. N^o.

säljas
icke.

SÖNDAGS MAGASIN.

N^o 5

Göteborg, Söndag d. 29 April 1849

2 Qvar.



Slafhandlaren

(Forts. fr. föreg. Nr.)



appa Suras visste och hvad kärlek war, och hvad han i stillhet betraktade, erinrade honom lifligt om det, som på hans tid föregått emellan honom och hans förewigade Eugenia. Hans dotters själ war i alla hänseenden så ren, att han ej fann någon anledning, att hindrande träda henne i vägen. Han spelade den uppmärksamme, men helt och hållet den passiva betraktaren och wille öfwerlemnna åt de unga personerna sjelfwa ast för honom öppna sina hjertans angelägenheter. Ett sådant wigtigt meddelande uteblef ej. Dhony's waldes af de ätkande till sakförvaltaren, som ej blott stulle framkälla saken för fadren, utan som afwen ägde utsträckt fullmakt, att gå ännu längre, om förslaget guntigt upptogs.

Den gamle Suras upptog meddelandet med glädje och yttrade på förhand för sin son, att han icke gaf sin dotter hellre åt någon än åt Marco, ty å ena sidan tycktes han besitta alla egenheter för att göra henne lycklig, å andra sidan wore hon för honom ingen främling, hon kände redan kapten Kapelhas

sedan många år tillbaka och hade mer än en gång förfett hans Helena med proviant. Dejsutom woro fader och son till jöfeln och till följte af alla förhållanden. Turfarnes stender, och detta ensamt gällde inför honom såsom någonting företrädeswis rekommenderande.

Dejsutom war det en annan grund — hwarom han ingenting sade — som föranledde honom, att så snart som möjligt bortgifva sin Cydonia. Han hade redan en gång, utan att hans anhöriga wiste något derom, uppsökt skafhandlaren Hasjan ben Muflar, för att på honom afhysa sin hämdlust. Men oaktadt alla försök och i en förklädning, som gjorde honom egenkänlig, war det ej möjligt att komma åt honom. Hans föresats att hämnas war härigenom alldeles ej förswagad, utan fastmera stärkt. Blott en tanke plågade honom, att han möjligen sjelf kunde falla och då quarlema sina älskade barn, framför allt Cydonia, utan skydd. — Att så henne gift med en beslutfam yngling, hwars fader i nödfall hade att medelst sitt skepp besälla öfwer en liten magt, war honom högst önskwärd, och efter några dagar strädes förlofningen mellan Marko Lapethas och Cydonia Guras.

* *

— Svar har pappa blifwit af, suckade en afton Cydonia, och såg derwid på den sorgsue och nedslämda brodern; wår tant Basilia, som han gifit att jemte kusin Stefan inbjuda till mitt bröllof, ber ej så långt härifrån, att han ej på 3 å 4 dagar skulle funnat wara tillbaka. Mig förefommer det som om en sorglig händelse

— Man får ej frukta det värsta afbröt henne Dionys; kanske war tanten frånwarande och han måste afwakta hennes återkomst.

Det kan så wara, men jag anar något ondt. Det ligger mig tungt på hjertat, och oaktadt jag beder den heliga Gudsmeder om tröst, så will dock ej något lugn återwända till mitt inre. Afwen äro wi utan någon underrättelse från Marko, ehuru han wid affskedet förnyade gånger lofwade att från Canea sända oss bud, som skulle underrätta, om han funnit, hwarest hans fader uppehåller sig. Tro mig, Dionys, det tyder ej på något godt.

— Älskade syster, man måste ej genom förutfattad fruktan utur djupet framkalla ett ondt och genom aningar och besynner göra sig sjelf lidanden. De förswaga blott wår kraft att draga olyckan, om den oåterkalleligen skulle inbryta öfwer oss.

Ynglingens ord verkade för tillfället wälgörande på hans systers lynne. Men då flera långa dagar gingo förbi, utan att man förnam något om fadren och om Marko, utfändes bud, för att taga notis om den ene och den andre.

Den derpå följande dagen, sedan dessa afgått, hade de båda

syffonen, som wanligt begijwit sig till en herrlig af cypreser befüggad kulle, som dominerade hela trakten, och deras sorgsua blickar swäfwade forskande ut åt alla wägar och stigar. Då sågo de plöfsligt på afstand ett dammoln och utur detsamma flera personer till häft.

— Det är pappa och drängen Antonio, hans följeslagare, jublade de och skyndade i snabbt språng ned ifrån kullen de kommande till mötes. Men besörtningen fängslade plöfsligt deras steg, då de på närmare håll sågo, att det war en svartklädd dam och en ryttare — för dem obekanta personer. Sorgsua wille de återwända hem, då dessa hunno upp dem, stego från hästarna och damen ej särdeles wänligt tilltalade dem: är ni kanske barn af min swäger Guras? Om det så är, sy ej för oss: jag är eder tante, Basilia Balethas, och denna herre är er kusin Stefan, min son.

— Ja, hwar är wår far, rågade Dionys, dystert betraktande de ankomna; han gifit till er och har sedan ej återkommit. För Guds skull, säg, hwar är han?

— Gemma, mina barn, sade Basilia något wänligare, skolen I höra alltsammans; det är en fatal historia. Men på wår ö är sådant ej något nytt.

Cydonia skulle fallit i wanmagt, hade ej brodern stutit henne i sina armar och fört henne hem. Stefan hade gjort min af att wisa henne denna tjänst, men Dionys, som kusinen alldeles ej tyckte om, förefom honom.

I det hus, der sedan någon tid lyckan åter syntes wilja gånna, der under dagarnes lopp den förtwifansfulla smärtan upplöst sig i ett stilla wemod, der man, då talet föll på den bortgångne, med undergiftwenhet blickade mot himmelen, alla förklarades hemwis, der egde man en scen rum, som min penna blott förmår att teckna i swaga drag, en af dessa scener, hwarwid den olycklige måste hafwa ett fast förtroende till försynen och ej twifla på dess godhet och wisheit.

Basilia stod upp, sedan hon knapt nedfatt sig, och besatte en i köfet besindlig wiga gifwa henne och hennes son förfriskning, allt i en ton, som om hon warit herrskarinna i huset. Sedan tog hon plats i husfadrens förgestol och beghute med ett wälsamt suckande: "Ja barn, jag har en sorglig händelse att omtala för eder. Men hwad will man göra? Andras kan det ej. Er far måste hafwa haft många stender, hwarföre wet jag ej, ty han stod med mig och de mina — om af stolthet eller brist på lefnadsöwett, är mig obekant — i ganska ringa beröring. Mylligen kom han till mig, för att göra mig det besynnerliga meddelande, att hans dotter är förlofwad med en wiss Marko — sannolikt son till den bekanta sjöröfwaren från Therasia, som Aga Selim ett helt år låt innehärra i Syhafia. — (Cydonia dolde sitt ansigte, för att dölja tårarne, Dionys knöt näsuarne och

Stefan kunde ej dölja ett hänfullt leende) och jag måste såsom närmaste anförvärdt med min närvaro hedra bröllopet. En sorgslig förbindelse i sanning. Som om på Kandia ej funnits hyslingar, som snarare skulle kunna gjort hans detter lycklig och till en ansehd fru. Jag gjorde eder fader alla möjlige föreskallningar och anmärkte för honom, huru stent det skulle vara för vår familj, att förbinda våra barn med hvarandra. Cydonia, se på kusin Stefan — du skulle ej förlorat på bytet. Men det hjälpte ingenting. Guras svarade, att hans ord är heligt och han hade gifvit den unge Lavethas detsamma. Detsamma were en ädel, nobig människa — förmodligen såsom den gamle på sjön — och i sådana betrydda tider, kunde blott en sådan gifwa en fattig grefsig familj och sin maha värd och beskydd. — Tomt prat! Hvad beskydd gaf wäl eder ädle, försigtige, tappre fader den mördade modren? (Fortsättning.)



Ett besök på ett mauriskt landställe i Algier.

Nedan länge hade jag önskat se det inre af ett mauriskt hus, och då en Maurer, Affis Rhodja, förnyade gånger inböd mig, att besöka honom på hans landgodsgrannskapet af Algier, beständes en söndag för denna utslagt.

Hans son Jusuf, som afouen förut kommit till staden, skulle beledsaga oss. Kl. slog 8, då han knackade på vår dörr och anmälde att muldnor och hästar wore för dörren.

Wid stadporten hade wi en herrlig utslagt öfwer land och stad. Algier, den hvitglänsande staden, lufnar ett marmorbrätt, hvars wäldiga blod amfithedralist höja sig öfwer hvarandra. Dess fot spelas af de brusande hafsvågornas, under det dess höga hufvud är bekransadt af herrliga palmfogar, som tjusa med sina fluggor. På midten af stättningen uppsira mot himmelen azur de hoga minareterna. Något längre ned ligger de förfallades trädgård, der en söndagarne Kristina, Maurer och Judar glädja sig i blommornas doft.

Dock våra hästar blifwa otåliga, om wi dröja; wi siga derföre upp och begifwa oss i väg. — Den ärewördige gubbe, till hwilken wi begifwa oss, war så höfslig, att sända fru G. som beledsagade mig, sin egen, på mauriskt sätt, sadlade muldnor. Denna dam tog plats på den stelfiga och bequäma sadeln. Jusuf och jag swånge oss upp på våra präktiga Araber och under ledning af Kabylor, som sorgfälligt förde muldnor wid tygeln, fortstred resan. Det är mig omöjligt att rätt skildra den rika bild, som nu upprullades för mina blickar. I förgrunden beyens hospital och trädgårdar, något längre bort den judiska och mauriska begravningsplatsen, i bakgrunden hafwet! Det behöfdes en annan venna än min för att skildra de kämler, som greps af wid bestraktand af dessa skönheter. Här, hwarest förut de Kristina måst utstå de förkräkligaste lidanden, herrskar nu lugn och säkerhet. Hwarst förr funnos beyens omätliga trädgårdar, står nu ett hospital af detta namn, der de fromma systerarne dagligen uppfylla vår herres bud, att webergålla endt med godt, i det de med lifa wård omfattar Maurer, Judar och Kristina.

Snart war wid våra dragares muntra språng allt detta försvunnet undan våra blickar. Våra Kabylor förde oss nu på tränga gångstigar, som wore besingade af fättelhöga kastanträd och oliver, och innan wi ännu wäntat det, låg som en tassa ser oss det landthns, der wi skulle tillbringa dagen.

När wi framkommit, stego wi af och gingo genom en lång allé af vindruwör till porten. Den gamle Affis som emot oss, tryckte våra händer, och fastän han ej kunde göra sig förskädd med ord, hälsade oss dock hans uttrycksfulla blickar wälkommen. Aldrig skall jag förgäta den förskändige gubbens ansigte. Ett grått flågg hängde ned på bröstet. Hans stöna ögon hade ännu ung-

domens eld och glänste af otålighet och liflighet. När wi talade, förstod han wäl ej vårt språk, men fattade alltid mening.

Ett med oranger och granatäpplen betäckt bord war uppsätt under orangeträdens flugga. Wi togo plats, och genast frambröto swarta kastwar kaffe. Aldenstund wi wore hungrika, tömde wi med stor appetit denna dryck, hvars berusande aroma är något annat än hos oss. Det friska watten från enälla, som brusande rullade förbi våra fötter, smytes med sitt harmoniska sort inbjuda till behaglig hwila. Sedan wi hwilat ut några ögonblick, förde Jusuf fru G. till sin moder och sina systrar. Jag beledsagade emellertid Affis, som wänkslypligt förde mig genom sin trädgårds labyrinter och sökte att skildra den förnjelse, som hans älsklingar bland blommorna gjorde honom. Ghuru jag blott ganska ofullständigt känner det arabiska språket försökte jag dock att uttrycka mitt bifall och gjorde honom derigenom till den lyckligaste människa.

När wi slutat vår spatsförgång, som en stas för att underätta oss, att fruntimren dragit sig tillbaka, och att wi således kunde sitta in och sätta oss till bords; ty genom Maurernas fördom, att ej låta se sina fruntimmer, säd jag först uttråda, då förberedelserna till frukosten wore slutade. Wid mitt inträde förwändades jag öfwer den trefnad, jag saun öfwer allt. Huset hade blott en wåning och alla rummen lågo åt en liten öppen gård, som war omgifwen af hwita marmorelare, utefter hwilka winderkor lindade sig.

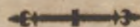
För att uttrycka sin glädje öfwer vårt besök, hade Affis låtit upphälla bordet i sitt hederstian. Öfwer allt lågo mattor af beundransvärdt arbete; präktiga tapeter från sidenfabrikerna i Tunis wore utbredda deröfwer. Wid båda ändarne af detta långa rum stodo familjens fångar. De bestodo af en enda madras, och dessa möblers utomordentliga enkelhet afstod påfallande mot den ofwan skildrade prakten. Kostbara tyger med inwässa swär utur foran betäckte wäggarne.

Min reskamrat satt redan efter mauriskt sed med öfwer hvarandra slagna ben, hwilket för oss föll sig temligen beswärligt. Med en stillighet, som han förwärfwat genom underwioning af de mauriska fruntimrerna, lade han före frukosten, som jag, upprigtigt sagdt, wäntade med otålighet. Husets herre föregick oss med godt exempel och satte sig. Jag gjorde detsamma med en sorglig blick på mina stafsars ben, som ej wille wänja sig wid detta nya sätt att sitta. Frukosten började. Först gaf man oss ett slags kryddat win. Affis hade för vår råkning framskaffat tallrikar och skedar, under det att de öfriga togo i saken med skedar af perlmor. Efter detta win kom ett slags ragout. Hvad som derwid mest förundrade oss, war att wården åt med slugrarne. Härpå följde en ätta mauriskt rätt, kusufu; den består af ett slags gryu, eller rättare deg med stora stycken släsk, och war så kryddad, att wi hade swårt att förtära något. Nu kommo druswor och frukter. Fru G. behöfde dem, ty hon hade lifsom jag, icke utan en dragning på munnen, blott för att ej synas eartig, intagit den förkräkligt kryddade rätten.

Så snart måltiden war slutad, framkommo slawarne, nästan i knäböjande ställning, och gjöto wällustande watten öfwer våra händer. Efter kaffet togo wi våra böker och gingo ut på jagt. Fru G. som metagit arbete, infördes till damernas gemak.

Kl. 5 kommo wi tillbaka och besögo åter våra hästar. Seru skulle jag wela se det inre af huset; men jag wägade ej begära det. Min reskamrat skildrade husets fruntimmer såsom högt älskwärda och hjertliga.

Snart wore wi på återwägen. Nu hade nattens fluggor lagat sig öfwer landskapet. Wi funna oförda öfwerlemua oss åt minnet af en angenämt tillbringad dag.





Fingals Grotta.

En ibland de största och skönaste naturmärkvärdigheter är den på basaltpelare hvilande klippgrottan, af hvilken bifogade afteckning gifwer en trogen bild. Den ligger på den lilla, till Hebrideerna hörande klippön Staffa, hvars basaltklippor hwärfwa den berömda grottan, på westkusten af Skottland, på denna klafska jord, der Fingal såttade och Doffan söng. Man tänke sig med tillhjälp af vår bild två väggar, bestående af lofträtta basaltpelare, omkring 300 al. långa, wid ingången 117 fot höga och 53 fot breda, i bakgrunden 70 fot höga och 20 fot breda, hwärfda med ett taf af dyliska pelare. Klippans botten består af jemte

hvarandra liggande basaltklippor, men öfverspolas alltid af ett oroligt haf, så att man blott med möda kan komma fram utes-ter den sdan, der ett slags dom sträcker sig åt bakgrunden. Dns namn är nytt. Innevånarne i trakten kallas den: An ua vine d. w. s. den melodiska grottan, emedan de i det inre af grottan från klipporna fallande dropparne bilda så harmoniska toner att resande funnit sig öfverraskade af ett slags osynlig, trollmässig musik. Namnet Fingal heter i geneivins Fini, hvars förwärling med vine, melodiff, föranledt det nuvarande namnet, hvaraf Hög-ländarens högmöd finner sig ganska smickradt.



Mordet på furst Richnowsky.

Mordet på Furst Lichnowskys och Öfwerste v. Auerswald d. 18 September i Frankfurt am Mayn.

Med den dubbla känslan af skam och wrede fattar jag penan, för att underrätta er om det nedriga mordet på de båda medlemmarne af nationalsöfverförsamlingen: Furst Lichnowsky och Öfwerste Auerswald. Jag vill derwid hålla mig enkelt till den uög ändå upprörande händelsen och afhålla mig från alla widare reflexioner. Den allmänna ömsihlan öfwer den oerhörda mordgertingen har tillräckligt uttalat sig.

De nämnda herrarne redo eftermiddagen efter frankfurteruppöret, civilt klädda, till Bockenheim. Lichnowsky hade haft det uppdrag att underrätta riksföresändaren om ankomsten af en deputation från Wenstern och åtföljdes af Auerswald. När de sommo till Allerheiligenthor, möttes de af Bornheimare, bewäpnade med liar, af hvilka de igenkändes, angreps och förföljdes. Då de ej fände vägen, råfode de in på en af de många smågatorna, som ligga wid stadsporten. De stego af hästarna och stödde in i ett hus, som tillhörde trädgårdsmästare Schmid, som gömde dem i sin nedra wåning. Men mängden upptäckte dem och ryckte dem ut.

Öfwerste Auerswald fanns först och stogs med käppar och liar, tills han mygaf andan. Hans arm, med hvilken han försökte att förswara sig, blef fermeligen afhuggen. Tallosa sär betäckte hans kropp. Ett hugg af en lia i hufvudet gaf honom dödsflöten.

Nu uppsöktes Lichnowsky och rasande trängde odjuret mot honom; men det lyckades en af furstens befanta, som händelsewis kom tillhådes och wann något herrawälde öfwer den rasande mängden, att afhålla anförarne från wålsfamsket mot fursten och förså må dem att heldre föra honom såsom fånge till Bornheim. Redan hade de tillryggalagt hälften af vägen, då det föll den wilda hopen in, att åtminstone medtaga något minne af fången och till den ändan sitta hans rof i stycken. Lichnowsky trodde att man nu på alwar wille åt honom och grep efter en närstående gewär. Då råfode de fanatiserade menniskorna i raseri. En slog honom i hufvudet med gewärskolwen, en annan lade an på hoxnem. Den hotade stödade till ett poppelträd; men stöttet gick af och genomborrade underlifwet. Lichnowsky utstötte ett hästigt skri, gick ännu några steg, men stupade wid trädets fot. Medan låg han halfdöd och medwetslös der, då han ännu en gång samlade sina krafter och wille förswara sig mot barbarerna, som högg in på honom med gewärskolwar och liar; det lyktes, som om en hwar i synnerhet wille uttömma sitt raseri mot honom.

Auerswalds lif släpades nu af hans mördare till en närbelägen grof. Lichnowsky låte de ligga och drog hem med de röfwade hästarnes såsom segerdecken.

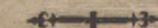
Fursten fördes försträcktligt sönderfargad till ett hus, der han, sedan han hämtat sig, uppsatte sin sista wilja, och lemnades sedan till wård på Heligands hospitalet, der han afled på eftermiddagen, såsom en hjelte, med förlåtelsens ord på sina läppor.

Först kl. 1 fanns Auerswalds lif och fördes till staden.

Den 21 följde de båda mördades högtidliga begrafning under tillopp af en oerhörd folksmångd och med procession af ett stort antal parlamentaledamöter.

Frankfurt d. 29 Sept. 1848.

W. 3 . . .



Robespierre.

(Forts. fr. föreg. Nr.)

Betrakta wi nu det yttre af hans herre, så finna wi ingenting som på långt när lifnar en tyrannisk diktator. Robespierres sorgfälliga toilette förrådde snarare sprätten, än den republikanska sankulotten. Hans hwitbyrade, efter tinnungarne krusade hår, hans himmelsblå frack, hans hwita piquévest, hvars uppslående slag låto se en bländande hwit skjorta, hans tränga knäbyxor, hans hwita sidenstrumpor, hans spegelblanka skor, förfedda med flera silfverspännen, ådagalade allt för tydligt att han hade ett hemlighetsfullt behof att tillredobädda ett quinligt wäsen, sin Eleonore. — Hans älsklingsblomma war den samma som Monseaus, hans store föregångares, nemligen wintergrönan. Utom den älskade han ingen så mycket som violen; och luften af denna blomma kunde till den grad förtjusna honom, att han i sådana ögonblick, ett rof för sin känslighet, ej kunde aflå sin wärsta flende någonting. — Så och icke annorlunda war den sötsta och andeliga bilden af denne man beskaffad, i hvars allt afgörande hand Frankrikes tyglar lågo, af denne diktator, som genom en blick af sitt öga kunde dömma hwarje lif till döden och tillintetgöra allt, som ständligt sed honom i vägen.

En het semmarafstön finna wi efter kl. 10 i Duplays enkla matrum församlad den krets af bekanta, hwilkas lif wi förföft att i flygtiga drag silhonettera.

— Hur säger hunden, frågade Robespierre, som satt midt i salsen i en läudbiel, sin trogna hund, hwilken lagt sina båda framkassar på hans knä.

Måster Prayut böyjade skälla.

— Jag är nöjd med dig, sade diktatorn, och lade ett stort flycke socker på hans breda bybhelnsåse.

Den allwarsamme Newsonbländaren, som af tillgifwenhet för sin herre, sänkte sig till att göra små pudelhundskonster, lät jesterhiten orörd ligga på sitt tryne och skågade med sin yswiga

svans så länge, tills han erhöll tillstånd att genom en städlig rörelse med sitt hufvud låta den söta belöningen sparfara i sitt stora gap.

— Åter din hund öfven seker?

— Mäster Brount, sade Lebas, åter allt.

— Öfven våra assignater, frågade Dawid, hållande en tiotusfranks assignation framför nosen af sin stolkamrats hund.

Sedan hunden ett ögonblick nosat på statspaperet, wände han sig med likgiltighet derifrån.

— Han är ingen wän af papperspenningar.

— Det går honom såsom dig, Fouché. Öfwen dig är ett tiotusfranksstycke i klingande mynt kärare än en assignat på tusen frank.

— Jag har lärt denna swaghet af dig, gode Merlin.

— Är det sannt, att mäster Brount har en så fin lukt, att han kan stija en anhängare af republiken från en stilla tillbedjare af den till grafven burna monarkien?

— Om det wore sannt, mäster Dawid, skulle jag i Fouquieres-Tumvilles ställe låta anställa min hund såsom offentlig anslagare och derigenom bespara republiken mycket penningar, ty min Brount kostar året om ej hälften af hwad den fullhunden Timville, som på statens befohån inom en månad, jagar genom sin ewigt försliga strupe.

— Säg oss, frågade Henriette Lebas, är det verkligen sannt hwad wännen St. Just berättar oss?

— Och hwad berättar denna windbentel.

— Ni hyssefätter er på edra lediga stunder med ett sorgespel, som ni sedan flera år har i werket?

— Och sinner Henriette detta så otroligt, frågade Robespierres, strykande sin hunds öron.

— Ej just det. Dock twiflar jag derpå, emedan man sånär daktigt wägrat att angifwa titeln.

— Titeln skall blifwa en hemlighet.

— Och wägar ni anförtro det!

— Hvem kan afslå en engel såsom Cleonore något? Nå då, så hör, kära barn, att min tragedie hämtad utur nya testamentet, heter "Frälsarens död".

— Hvilket stönt och upphöjdt ämne!

— Behagar det er? Ni, retande Elisabeth, som föreswäfwat mig såsom Magdalena och er sköna, tillbedjanswärda syster såsom Marie, såsom Guds moder.

— Wän Robespierre, bebyrade madam Duylay, som genom denna artighet måste känna sig smickrad ända till fettspejarene af sin moderliga stolthet, är ej blott Frankrikes förste borgare, han är också poet, och hwilken poet.

— Och wet ni, Frankrikes förste borgare, hwad jag mest wäntar på?

— Swarpå, medborgare Fouché?

— På att se, huru ni har behandlat Pontus Pilati karakter, som låt försästa frälsaren?

— Hade jag att fördela roserna i mitt stycke, jag skulle ej anförtro hedningens rol åt någon annan än er, häste Fouché.

— Bravo, bravo, bravo!

— Wet ni, wän Merlin, som gifwit mig så mycket bifall, hwilken rol jag skulle tilldela er?

— Kanste den fromme Josefs?

— Ni tänker allt för beskedligt om er talang. Jag hade tänkt mig er såsom Judas Iskariot.

— Bravo, bravo! ropade Pontus Pilatus — Fouché.

— Will du ej wara så god och föreläsa för oss några scener af ditt stycke?

— En annan gång, syster Charlotte. I dag wilja wi tala om något gladare. Wet ni, mina damer, att öfwen wännen Leen försökt sig såsom skald?

— Hwad säger ni?

— Sanning, min kära Henriette! St. Just har skrifwit en dist . . .

— Hwad, Marimilien, du förräder min hemlighet?

— Har ej öfwen du förräddt min? — Det heter "Organt" och är alltför wacker.

— Och mig har ni, er själ, ännu ej sagt ett ord derom?

— O wredgas ej, Henriette. Jag har sammanstafwit denna dist redan för tem år sedan.

— Och ni har ännu ej föreläst den för er wäninna?

— Emedan jag hade mina skäl att blingas för densamma. Och af denna orsak hade jag låtit den utgå utan mitt namn*).

— Jag will, jag måste läsa den.

— Redan i morgon, Henriette, skall ni få det.

— Will ej wännen Lebas också försöka sin lycka såsom poet?

— Nej, Elisabeth, jag har ingen talang derför.

— Swarifrån komma wi, afkomling af den store Michel Angelo, frågade Robespierre den toskansta flygtingen, som i detta ögonblick inträdde med en bukett gula resor.

— Jag kommer direkte från theatern.

— Hwad har det goda folket gifwit?

— Gdert ästlingsstycke, bergare Robespierre, Racines "Mithridate". (Fortf.)

*) Organt en temligen fluyvig dist i tjugu sånger, hade utkommit 1789, anonymt under tryckningort: au Vatican i två band.



Söndagsbryttarens lidanden.



Den motsträfwiga hästen.

Den obändigga hästen.

P O P P O U R R I ,

2:dra häftet N:o 2.

(Fortsättning af "Apollo-Vals", för Pianoforte af J. Czapek.) har lemnat lithografiska pressen och torde af resp. prenumeranter afhämlas hos underteknad, der äföeu lösa Nummer äro att tillgå å **16 sk. B.co.** — Prenumerationen fortfar med **4 R.dr B.co** för 24 Nummer.

Första häftet innehåller:

- | | |
|-------------------------------|---|
| N:o 1. Götheborgs Dame-Polka. | N:o 4. "Ob ich dich liebe"? Lied für eine Sopranstimme. |
| N:o 2. Parade-Marsch. | N:o 5 & 6. Laura Française. |
| N:o 3. Polka Masurek. | |

Götheborg den 28 April 1849.

C. PETERSEN.